

Знайомі поховали сина минулої ЗИМИ...

Сергій Жадан

Знайомі поховали сина минулої зими.
Ще й зима була такою - дощі, громи.
Поховали по-тихому - у всіх купа справ.
За кого він воював? - питаю. Не знаємо, — кажуть, — за кого він воював.
За когось воював, — кажуть, — а за кого - не розбереш.
Яка тепер різниця, — кажуть, — хіба це щось змінює, врешті-решт?
Сам би в нього і запитав, а так - лови не лови.
Хоча, він би й не відповів - ховали без голови.

На третьому році війни ремонтують мости.
Я стільки всього про тебе знаю - кому б розповісти?
Знаю, наприклад, як ти виспівував цей мотив.
Я знаю твою сестру. Я її навіть любив.
Знаю чого ти боявся, і навіть знаю чому.
Знаю, кого ти зустрів тієї зими і що говорив йому.
Ночі тепер такі - з попелу та заграв.
Ти завжди грав за сусідню школу.
А ось за кого ти воював?

Щороку приходити сюди, рвати суху траву.
Скопувати щороку землю - важку, неживу.
Щороку бачити стільки спокою і стільки лих.
До останнього вірити, що ти не стріляв по своїх.
За дощовими хвилями зникають птахи.
Попросити б когось про твої гріхи. Але що я знаю про твої гріхи?
Попросити б когось, щоби скінчились нарешті дощі.
Птахам простіше - вони взагалі не чули про спасіння душі.